

herfter i Landet, og Sligt undgaar man dog vel for en Del ved at indskrænke Afgjørelsen til at komme ud af et Flertals Stemmegivning. Jeg finder det endvidere opløstende for en Jury, for Mænd, der ellers ikke ere traadte frem som Dommere, at de maa aflægge en høitidelig Ed i Rettens Formands Haand. Jeg tror, at saadant et offentlig Forspil, saadan en Indledning vil styrke Rævningsrettens Anseelse hos den store Mængde, og det er efter min Opfattelse af Betydning. Efterat altsaa Rævningedomsstolen har bevareret de stillede Spørgsmaal og overleveret Svarene til Rettens Formand, er jo dermed afgjort, om den Anklagede er skyldig eller ikke skyldig, idet der ikke maa svares Andet paa Hovedspørgsmaalet end „Skyldig“ eller „Ikke skyldig“. Tillægs spørgsmaalene ere jo af albeles tilfældig Villkårsmaale end i Betragtning ved en almindelig Undersøgelse af Fremgangsmaaden. Domsstolen kan underkende Rævningernes Dom, men kun til Fordel for den Sigtede. Domsstolen kan altsaa frikende en Mand, som Rævningere har dømt skyldig. Det, finder jeg, er meget smukt. Jeg tror, at Ingen kan tage nogen Skade af, om undertiden en Mand bliver frifunden, som burde dømmes. Men jeg tror, at en Stat har stor Skade af, at dens Domsstole, enten det nu er juridiske Domsstole eller Rævningedomsstole, domfælde Personer, der burde straffes. Der er jo i mange Tilfælde kommet her ind over vore Grændser Veretninger om, hvorledes Domsstole, navnlig i Frankrig, have frifundet Personer, som ansaaes for at være strafskyldige, og det har i Dieblittet vaakt Ophidselse, og de, der have været tilbøjelige til en hurtig Dom, have paadømt en saadan Domsindretning, men i de paagjældende Lande beholde de dog ganske smukt Rævningeindretningerne, og hvor heldige saadanne Indretninger have været, saae man jo i Marene fra 1815 til 1848, da Rhinpreussen under Tybsslands største Fornedrelse i politisk Henseende holdt fast og tvang den preussiske Regjering til at lade de franske Indretninger, som vare en Frugt af Revolutionen i 1789, staa lige overfor hele den Reaktion, som rasede i Tybssland under Tysk Metternichs Auspicier, og jeg tror derfor, at det kan være en heldig Genopagtelse af en Sag, om en Domsstol lader en Person blive fri, som anses for at være urettelig dømt. I saa Henseende slutter jeg mig ogsaa til Lovforslaget. Som bemærket, er der ansat en hel Række Anklagere, og dertil kommer endda Politimesteren — han kan ogsaa anlage — og visse Forvaltningsmyndigheder, der ogsaa kunne træde som Anklagere. Efter Procesudkastets Indretning eller Forkrift skal en Forundersøgelse ledes af Underdommeren, men han kan egentlig ikke sætte sig i Virksomhed, uden at det er forlangt a-

en Anklagemagt, altsaa enten af den offentlige Anklager eller hans Medhjælper eller af Overanklageren eller af Justitsministeren eller af Politimesteren eller af en Forvaltningsmyndighed. Kun Politimesteren er berettiget til at gribe ind strag imod Forbrydelsen. Dette kan nu ogsaa være ganske rigtigt, men det vil maasse falde noget vanskeligt at faae denne Sag til at gaa hurtigt. Jeg tror, at Liden maa afsætte Bevis for denne Indretnings Rigtighed. Ved Rævningere maa selvfølgelig dømmes efter Rævningernes Overbevisning og med Forbigaaelse af faste Bevisregler. Det er nu bestemt fremhævet i Rævningernes Instrug, og det kan vistnok ikke være anderledes. Ved Landsretterne og ved Underretterne maa Meningen formodentlig ogsaa være, at der skal dømmes efter frit Skjøn, og at man altsaa ophæver egen Tilstaaelses nødvendige forbindende Virkning, ligesom ogsaa Bevis ved to Vidner. Det kan mulig være rigtigt, og jeg tror egentlig heller ikke, at det er i Strid med den bestaaende Bevislovgivning, thi efterat der for 40 Aar siden er indført Bevis ved Indicier, ved Kjendsgjerninger, uden egen Tilstaaelse og uden fuldt juridisk Bevis, maa et frit Skjøn ogsaa være tilstrækkeligt, thi en Domsfælde efter Indiciebevis er i Virkeligheden ikke Andet end en Domsfælde efter frit Skjøn. Derimod har jeg en anden Indvending imod Bevismaaden, og det er den samme Indvending, som jeg kom frem med under Lovudkastet om den borgerlige Retsspleie. Der var det nemlig fastsat, at naar en Sag gik fra Underretten til Landsretten, skulde der ved Landsretten findes en hel ny Bevisførelse Sted, og hele den Bevisførelse, der var foregaaet ved Underretten, skulde ikke betyde Noget for Landsretten. Det Selvfølgelig staaar her i Strafferetspleielovudkastet. Der staaar nemlig, at naar en Straffesag appelleres fra Underretten til Landsretten, skal der findes en hel ny Bevisførelse Sted. Jeg tillader mig at gjøre den høitæredede Minister og de ærede Medlemmer af Proceskommissionen opmærksom paa, at derved vil i mange Tilfælde foranstaltes et overordentlig stort Besvær for Vidnerne, idet disse jo kunne komme til at møde anden Gang og afgive den selv samme Forklaring for Landsretten, som de have afgivet for Underretten, og det er jo dog overordentlig besværligt, ialtsald for Personer, der leve fra Gaanden og i Munden. Jeg veed meget vel, at der staaar i Lovudkastet, at Domsstolene kunne frasælde, at Vidnerne skulle møde paany; men det vil dog indtræde i mange Tilfælde, at de komme til at møde paany, især hvis Rævningerne blive indskrænkede til det ringe Antal Sager, som er henvist til dem. So færre Sager Rævningerne have, desto flere Sager faae Landsretterne paa egen Haand, og netop derved vil jo Reglen om, at Vidnerne skulle møde atter